

[Stegger Nielsen.]

de rigtige og mest velegnede Folk frem, vil disse sikkert ogsaa blive modtaget godt af Hærens Befalingsmænd.

Malchau: Jeg kan paa Det konservative Folkepartis Vegne give det foreliggende Forslag vor Tilslutning, og denne Tilslutning giver vi gerne, idet vi samtidig med Tilfredshed konstaterer den nu herskende Enighed om det nødvendige i at skabe det for Landet bedst mulige Forsvar, saa at de hertil fornødne Midler ogsaa stilles til Raadighed, ligesom man nu gør et virkeligt Forsøg paa at faa Kontakt og Vekselvirkning i Stand mellem Værnene og Befolkningen.

Man taler jo meget om, at Aanden hidtil ikke har været den allerbedste inden for Hæren. Det er ogsaa meget muligt, at der har været for meget af det, som man med et populært Udtryk kalder at „holde Kæft, Trit og Retning“. Men som det ogsaa er fremhævet fra Landstingets Talerstol: Disciplin er nu engang Alfa og Omega for en Hær; man maa heller ikke glemme de overordentlig vanskelige Forhold, som Værnene og disses Befalingsmænd i mange, mange Aar har arbejdet under, og dersom der har været fejlet, har det i hvert Tilfælde været fra begge Sider.

I øvrigt vil jeg gerne fremhæve, at Hæren altid har været noget af det mest demokratiske, der findes. Det er nemlig saaledes, at enhver Befalingsmand skal begynde sin militære Løbebane som menig og saa gennemgaa Rekruttskolen; til Gengæld har alle en teoretisk Mulighed for fra menige at stige til de allerhøjeste Grader, naar Evner og Anlæg ellers er til Stede.

Der siges, at de Lønninger, som bydes Befalingsmænd, er for ringe; det er saa sandt, saa sandt. Det gælder for øvrigt ikke alene faste Befalingsmænd af Linien, men ogsaa for Befalingsmændene af Reserven, for ikke at tale om Forstærkningen. Det er uanstændigt, hvad der bydes disse Mennesker, men det er i det hele taget den Skavank, der har været saa fremherskende herhjemme: man har nok villet have et Forsvar, men man har ikke villet betale, hvad det kostede. Derfor hilser naturligvis det Parti, der altid har haft Forsvaret øverst paa sit Program, den i Dag herskende Indstilling over for Forsvarsordningen med Glæde og Tilfredshed.

Ved denne Lejlighed skal der ogsaa lyde en Tak herfra til de Befalingsmænd, der i den forløbne Tid mange Gange under utilfredsstillende Arbejdsvilkaar alligevel har

holdt Modet oppe og gjort deres Pligt til det yderste.

Hvad angaar det Lovforslag, der her er til Behandling, er det vigtigste Afsnit § 1, der skaber Adgang for Modstandsbevægelsens ledende Mænd til at gaa ind i Hæren og Flaaden som Befalingsmænd, først i Reserven og efter at have gennemgaaet en passende Uddannelse som faste Befalingsmænd af Linien. Ved denne Ordning opnaas to Ting, for det første, at Mænd fra Modstandsbevægelsen, som har gjort et for Land og Folk fortjenstfuldt Arbejde i Besættelsestiden, nu faar en velfortjent Anerkendelse herfor; og for det andet — og det er vel nok det vigtigste — tilføres der paa denne Maade Hæren og Søværnet nyt Blod i demokratisk Aand.

Paa den anden Side maa man ikke være blind for, at der til en Befalingsmand stilles store Krav i Henseende til Viden, naturligvis forenet med de Egenskaber af forskellig Art, der i øvrigt kræves af den, der skal vejlede og lede andre. Der kræves Erhvervelse af indgaaende Viden, en Tilegnelse af de nødvendige militære Kundskaber, og det tager naturligvis sin Tid. Det vilde heller ikke for de paagældende selv være tilfredsstillende, dersom de ikke fuldt ud var paa Højde med de Krav, der nu engang maa stilles til den Stilling, de paagældende vil komme til at indtage. Det er en Betragtning, der gælder i Almindelighed, og den gælder i Særdeleshed inden for Hær og Søværn, hvor Erfaring er af den allerstørste Betydning for, at man kan udfylde sin Plads; og ikke mindst gælder det, naar denne Plads er — det fremgaar ogsaa af Forslaget — en Stabsofficers Stilling.

Naar vort fremtidige Forsvar skal opbygges, og vi skal jo efter Tyskernes Ødelæggelser og Udplyndringer begynde paa bar Bund, er det naturligt, at vi lægger de under den nu afsluttede Krig indvundne Erfaringer, bl. a. med Hensyn til Taktik og Teknik, til Grund herfor. Derfor mener jeg, at Bestemmelsen i Lovforslagets § 2 er af stor Betydning, og det vilde betyde uhyre meget, om vi kunde knytte de flest mulige af de danske Krigsdeltagere fra de Allieredes Rækker til vort Forsvarsvæsen — det gælder baade Hær, Søværn og Luftvaaben.

Bestemmelserne i § 3 er en naturlig Følge af Forholdene.

Da det er bebudet, at Lovforslaget skal henvises til en kort Udvalgsbehandling, skal jeg ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder i det. Som allerede nævnt kan mit Parti give Lovforslaget sin Tilslutning, og